

R.L. STINE

Kippenvel^{JUNIOR}

DE GOOTSTEENGRIEZEL
KIJK NIET IN DE SPIEGEL
HET KLODDERMONSTER

kluitman

NUR 282/GGP061701

© Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© Tekst: R.L. Stine

© Parachute Press, Inc. All rights reserved

Published by arrangement with Scholastic Inc., 555 Broadway, New York, NY 10012, USA

Oorspronkelijke titels: *Goosebumps – It came from beneath the sink*, *Let's get invisible*,
The Blob that Ate Everyone

GOOSEBUMPS, KIPPENVEL and KIPPENVEL JUNIOR and logos are registered trademarks of
Parachute Press, Inc.

Nederlandse vertalingen: Paul van den Belt & Annemarie Dragt

Omslagontwerp: Lennart Wolfert

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BII KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLÉVERANCIER

Kippenvel

JUNIOR

DE GOOTSTEENGRIEZEL

Hoofdstuk 1

'Yes! Daar zijn we dan,' riep Katrina. 'Wat is het toch een gaaf huis, hè pap?'

'Daarom hebben we het ook gekocht,' antwoordde meneer Merton. 'Al snap ik nog steeds niet waarom het zo lang te koop heeft gestaan.'

'Ik vind het wel op een griezelhuis lijken,' vond Daniël, Katrina's jongere broer.

Katrina gooide haar portier open en sprong uit de auto. Ze zag dat de verhuishwagen al op de oprit stond. Een paar mannen waren druk bezig met het naar binnen sjouwen van de meubels.

‘Wrrroef! Wrrroef!’ Bink, hun herdershond, kwam enthousiast achter Katrina aan. In een oogwenk stond hij naast haar, wild zwaaiend met zijn staart. Katrina aaide Bink over zijn kop en keek weer naar hun nieuwe huis.

Daniël had gelijk. Het leek inderdaad wel op een griezelhuis. Het huis had drie verdiepingen en stond op een kleine heuvel, zodat ze met een trap naar de voordeur moesten. Bovendien was het een beetje vreemd om te zien, met allerlei uitbouwtjes en dakkapellen, en een soort torentje.

Dat het griezelig leek, kwam vooral doordat het nogal oud en vervallen was. Een aantal kozijnen waren verrot en een groot deel van de gevel was volkomen overwoekerd met klimop. Om nog maar niet te spreken van de tuin, want daar stond het onkruid overal meters hoog.

Volgens meneer en mevrouw Merton was dat allemaal geen probleem. Een paar maanden klussen en het huis zou er weer prachtig uitzien, beweerden ze. De tuin was van later zorg.

Katrina had het huis natuurlijk al een paar keer gezien toen haar ouders met de makelaar aan het onderhandelen waren, maar dat was toch heel anders

geweest dan nu. Vanaf vandaag gingen ze hier echt wonen! Gelukkig lag hun nieuwe huis niet zo ver van het oude, zodat Daniël en zij gewoon op hun eigen school konden blijven.

‘Probeer je uit te vissen welk raam van jouw slaapkamer is?’ hoorde Katrina plotseling een stem achter zich. Het was haar moeder, die inmiddels ook bij de heg stond.

Katrina knikte. Ze had tot nu toe altijd een kamer moeten delen met Daniël en ze was dolblij dat ze er eindelijk een voor zichzelf kreeg. En wat voor een! Katrina’s nieuwe kamer was bijna twee keer zo groot als haar vorige, met een diepe ingebouwde kast waar ze lekker veel troep in weg kon stouwen.

Trouwens, alle kamers in het huis hadden van die grote inbouwkasten. Daniël had zijn zus al een keer de stuipen op het lijf gejaagd door zich in zo’n kast te verstoppen, om daarna te voorschijn te komen toen Katrina voorbijliep.

Katrina draaide zich om en keek haar moeder aan. ‘Ik vind het echt te gek dat ik een eigen kamer krijg,’ zei ze. ‘Ik ga straks meteen al mijn spullen uitpakken en een plaats geven.’

‘Je doet maar,’ zei Daniël, die er ook bij kwam staan.

‘Hé mam, ik ben ook blij met mijn kamer, hoor. Dan
hoef ik tenminste niet meer met Kat in één hok en kan
ik eindelijk mijn eigen posters eens ophangen.’

‘Pfff, die met die stomme vliegtuigen zeker!’

‘Nou en? Dat is heel wat beter dan die saaie paar-
den, hoor. Of zo’n stomme meidengroep.’

‘Hou eens op, jongens,’ verzocht hun moeder.
‘Hebben jullie niets anders te doen dan ruzie maken?’

Daniël haalde zijn schouders op. ‘Nu kan Carlo ein-
delijk bij me komen slapen,’ bedacht hij zich opeens.
‘Dat mag toch wel, hè mam?’

‘Van mij wel, hoor,’ antwoordde mevrouw Merton.

Katrina trok een gezicht. Ze mocht Carlo, de vriend
van Daniël, helemaal niet. Die twee zaten haar name-
lijk altijd te pesten.

‘Als hij maar niet elk weekend komt,’ bemoeide ze
zich ermee.

‘Welnee, natuurlijk niet,’ zei mevrouw Merton, voor-
dat Daniël iets kon zeggen. ‘En trouwens, dat zien we
allemaal nog wel.’

‘Carlo komt wél elk weekend,’ protesteerde Daniël
meteen. ‘Ik heb toch ook al heel vaak bij hém gelo-
geerd? En in het eerste weekend dat hij hier is, scha-
kelen we meteen de grootste stoorzender uit!’ Met

een brede grijns richtte hij de supersoaker op Katrina en haalde de trekker over. Hij droeg dat ding de hele dag al bij zich, omdat hij bang was dat hij hem anders kwijt zou raken. Binnen een paar seconden was Katrina kletsnat.

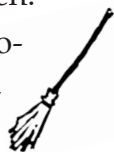
‘Geef hier dat ding.’ Katrina greep kwaad de loop van de supersoaker vast.

‘Kunnen jullie nou nooit eens normaal met elkaar omgaan?’ kwam mevrouw Merton tussenbeide. ‘Daniël, hou op. En Katrina, laat dat ding los.’ Haar stem klonk streng, maar Katrina schonk er geen aandacht aan.

Ze rukte de supersoaker uit Daniëls hand en rende weg. Met een paar stappen was ze bij het tuinhok.

Daniël zette de achtervolging in, greep halverwege de oprit zijn zus beet en probeerde haar te vloeren.

Net op dat moment kwam hun vader langslopen, met een grote doos waarop met zwarte viltstift KEUKENSPULLEN stond geschreven.

‘Hè, hou eens op met dat gedoe, jongens,’ mopperde meneer Merton. ‘We hebben jullie hulp vandaag hard nodig. De verhuizers zijn over een half uur klaar. Daniël, jij gaat Bink uitlaten, en zorg ervoor dat hij eten en drinken krijgt. Katrina, wil jij de keukenkastjes

onder het aanrecht schoonmaken, zodat we daar straks ook spullen in kunnen zetten? Het zijn de enige kastjes waar mam en ik nog niet aan toe zijn gekomen.'

'Oké,' mompelde Katrina met tegenzin. Daniël liep de tuin in om Bink te roepen, die inmiddels ergens achter het huis verdwenen was.

Katrina ging naar binnen. Een beetje nijdig liep ze door de gang naar de keuken, die aan de achterkant van het huis lag. Katrina had er helemaal geen zin in om keukenkastjes schoon te maken. Ze wilde veel liever haar eigen kamer gaan inrichten. Hopelijk waren die kastjes niet zo vies en was ze gauw klaar.

Nee dus. Katrina hoefde maar één blik in een kastje te werpen om te zien dat ze hier waarschijnlijk wel een flinke tijd mee bezig zou zijn. Deze kastjes waren duidelijk in geen tijden schoongemaakt. 'Getver!'

Met tegenzin pakte Katrina de emmer die haar moeder al had klaargezet en liet er warm water in lopen. Nog voordat ze één kastje schoon had, was het water al roetzwart. Katrina maakte nieuw sop en ging zuchtend verder.

Toen ze met het eerste kastje klaar was, deed ze een paar stappen achteruit om haar werk van een af-

standje te bewonderen. Nou, dit kastje was in ieder geval schoon. Nu de rest nog.

Katrina ging weer op haar knieën zitten en trok het kastdeurtje onder de gootsteen open. Er stonden nog allerlei spullen, zag ze. Met een vies gezicht begon ze het kastje leeg te halen en alle rommel in een vuilniszak te gooien.

Opeens hoorde Katrina iets vreemds. Er kwam geritsel uit het gootsteenkastje.

Het geluid leek uit een hoek achter in het kastje te komen. Een zacht gekrabbel, alsof er een of ander dier zat.

Geschrokken trok Katrina haar hand terug en gooide de deurtjes dicht.

Was het een muis? Of... een rat?

Katrina wilde opstaan om haar moeder te roepen, maar ze bedacht zich. 'Kom op, stel je niet zo idioot aan,' sprak ze zichzelf toe. Trouwens, die muis was natuurlijk allang verdwenen, nadat ze het deurtje dicht gesmeten had.

Langzaam deed Katrina het kastdeurtje weer open en gluurde naar binnen om te kijken of de muis inderdaad verdwenen was.

Het was aardedonker in het gootsteenkastje. Katrina

kon eerst niets anders onderscheiden dan een paar buizen en de vage omtrekken van wat spullen die er nog stonden. Met bonzend hart wurmde ze zich half het kastje in.

Plotseling zag ze achter de afvoer twee groene, op-gloeierende spleetjes, vlak naast elkaar.

Waren dat... ogen?

Katrina voelde een koude rilling over haar rug lopen.

Ze wilde zich alweer haastig naar buiten wurmen, toen ze het geritsel opnieuw hoorde.

‘Krijg nou wat! Het is een katje,’ mompelde ze opgelucht.

Hoe kwam dat beestje hier terecht? Wacht, ze zou hem even pakken. Het katje was waarschijnlijk banger voor haar dan zij voor hem.

Vastberaden boog Katrina zich nog verder naar voren en stak haar handen uit. Op hetzelfde ogenblik zag ze dat het geen kat was. Het ding dat ze wilde pakken, was een ronde bol zonder poten of staart, en het bewoog.

De groene ogen gloeiden nog feller op en ineens werden er twee rijen vlijmscherpe, blikkerende tanden zichtbaar. Opeens maakte het ding nog geluid

ook, een angstaanjagend geluid, waarvan Katrina nog meer koude rillingen kreeg.

Heh-heh-heh.

Geschrokken gaf Katrina een gil en schoof zo snel naar achteren, dat ze met een doffe klap haar hoofd stootte tegen de bovenkant van het kastje.